

A hit és a muzsika segíti őket

Az Urbán család

BOHANEK MIKLÓS FELVÉTELE

PALÁGYI EDIT

Egy orgonistához méltóan alapított családot az egri bazilika karnagya: gyermekei úgy következnek egymás után, mint az orgona sípjai. A hit és a muzsika segítette a kilenctagú családot, hogy sose bánják az evangéliumi szegénységet. . .

– Közös életünket végigkísérte a gondviselés – mosolyog Urbán Péterné Ilona asszony, miközben betessékel egerszóláti házukba. Másfél éve laknak a csendes, Egerhez közeli falucskában, ahová azért költöztek, mert „kinőtték” a városi lakásukat. Úgy összezsúfolódtak ott, hogy az anya attól félt, a kollégista csemetéi majd nem járnak szívesen haza. Könnyen döntöttek az új otthon mellett, hiszen sosem a tárgyakhoz vagy a környezetükhöz ragaszkodtak. Huszónhárom éves házasságuk alatt talán már a tizenhetedik helyen laknak, de mindig humorral viselték a költözködéssel járó megpróbáltatásokat.

– Amikor Istent megtaláltam, megváltam a kötöttségeimtől, ragaszkodásaimtól, és az ő kezébe tettem le mindent – magyarázza magától értetődő egyszerűséggel Ilona. Bár vallásosan nevelték, kamasz lányként megingott a hite, s csak kötelességből járt a misékre, miközben a lelke

egész máshol kalandozott. . . Érettségi után felkerült Pestre, s egyik nap – csak azért, hogy megírhasa az édesanyjának, hogy ezt is megette – betért egy templomba. Csodálkozva vette észre, hogy ez az a hely, ahol otthon érzi magát az idegen városban. Közösséget keresett aztán, majd azon kezdett gondolkodni, mi az ő valódi feladata. Akkor éppen látszerezés volt Szentendrén, de úgy érezte, ennél többre vágyik. Előbb apáca szeretett volna lenni, majd rádöbbsent: az a hivatása, hogy sok gyermeke legyen. Hamarosan megismerkedett a későbbi férjével, Péterrel, aki olyan családban nőtt fel, ahol heten voltak testvérek. Összeházasodtak, s közös életükben mindig a hit lett az első, ők maguk csak a másodikok.

– Ahogy vissza tudunk emlékezni, nekünk soha nem volt egy fillérrünk sem – avat be Péter mindennapi gondjaikba s örömeikbe. – Hónap elején még sohasem tudtuk, hogy miből jövőnk ki a hónap végéig. Előfordult, hogy mindössze száz forintunk volt, s az egész család azon fohászkodott: Uram, mármint csinálj valamit! Másnap reggel aztán érkezett a postás, és hozott háromezer forintot Ilona keresztanyjától. Később meséltük neki az esetet, s azt mondta, őt meg a Szűzanya figyelmeztette, hogy adjon fel pénzt. . . Előfordult olyan is, hogy a legnagyobb szükségünkben az autónk szélvédőjén találtunk egy borítékot, benne néhány ezer forintot. Amikor viszont kicsit jobban álltunk anyagilag, mindig közbejött valami. Ilona előre nevetett, hogy milyen gazdagok vagyunk, biztosan lesz valami baj az autóval. S valóban, a kocsi kettőt pöfögött, aztán lerobbant. . .

Hasonlóan kanyargósan alakult a sorsa a családfőnek, Urbán Péternek is, aki tizenhárom éve az egri bazilika karnagya. A budapesti fiú kilencévesen már orgonált a diákmiséken, a zeneiskolából azonban eltanácsolták, nem ismerték fel tehetségét. A piaristákhoz járt gimnáziumba, s nyaranta a kántorképzőt végezte. Előbb elektronikai műszerésznek készült, és bár sikeresen felvételizett a Műszaki Egyetemre is, később mégis úgy döntött, inkább a konzervatóriumot választja, és orgonistaként zeneszerzést tanult.

Katona volt éppen – Szabadszállásra, a harcokszíókhoz osztották be –, amikor elvetődött Egerbe. Amúgy katonaruhában betért a bazilikába, s felment a kórusra. Jól fél éve nem ült már szeretett hangszerénél, ezért megkérte az orgonistát, hadd játsszon egy kicsit. . . Kérését azonban visszautasították, ezért szomorúan ballagott le a lépcsőkön. Ekkor úgy érezte, Jézus átéleli, s azt mondja neki: – Te leszel itt az orgonista. . . Péter meglepődött ezen a jóslaton, de az néhány év múlva valóra vált.

– Mi nemcsak vártuk a gyerekeinket, hanem igazán vágytunk rájuk – veszi át a szót a családanya. Jöttek is sorban a csemeték, és szép bibliai neveket kaptak: Péter, János, Ilona-Anna, Dávid, Máté, Dániel és András. A legidősebbek már egyetemisták, a három legkisebb azonban még az egri általános iskola padjait koptatja. A kicsiknek sosem voltak drága játékaik, divatos ruháik, de ezt nem is nagyon bánták.

– Elmagyaráztuk nekik, a reklámok csak arra jók, hogy könnyebben elszedjék az emberek pénzét. Úgy neveljük a gyerekeinket, hogy ne szoruljanak rá ezekre a pótlékokra – szögezi le Ilona. Az „elvonásokért” cserébe megpróbálták olyasmivel kárpótolni a gyerkőcöket, ami jóval fontosabb. Ha sokat lehetnek együtt, ha közösen játszanak, imádkoznak vagy hallgatják a muzsikát, akkor nemigen hiányoznak a drága holmik.

A karácsony sem pusztán ajándékozás, bár a kicsik is odacsempészik a maguk készített holmikat a fenyőfa alá. Advent idején nem a megszkott imákat mondják esténként, hanem zsolozsmát végeznek. Az apa ezekben a napokban igen korán kel, hogy a hajnali misére a bazilikába érhesse. Az ünnep közeledtével a mézeskalácssütés is élmény Urbánéknál. Olyankor illatozik a konyha; az apróbbak még csak gurmáznak a tésztaival, a nagyobbak már betlehemes figurákat formáznak.

A szentestét a titokzatosság lengi körül. A karácsonyfát mindig az édesanya díszíti fel, hogy meglepetés legyen, ehhez a felnőtt gyerekek is ragaszkodnak. Bevonul aztán a népes család, s előbb a legkisebb bontogatja az ajándékát, majd a korban utána következők jön. . . Néha bizony nehéz kívánni, míg az idősebbek is sorra kerülnek, de megéri a türelem. Mindegyikük végigörvendez a másik örömét – és számukra ez az ünnep igazi értéke.